

הפתח הלאומי

א' מנחם אב ה'תשע"ו 5.8.16

מגזין מס' 391

ערב שבת קודש פרשת מסעי

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הענוה והביטול – מסימני הגדלות האמיתית

מעלת המשיח היא שיהיה הוא עניו, שגם שיהיה בתכלית הגדלות, וילמד תורה עם האבות ומשה רבנו עליהם השלום, בכל זאת יהיה בתכלית הענוה והביטול, ללמוד גם עם אנשים פשוטים.

(על פי 'היום יום' א' מנחם אב)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

תוך רדידותו הסתמית של ה'גשמי', ואף למטה מזה, לתקן ולהאיר את מעבה חשכת שקריות ה'חומרי'.

אמיתת מידת הענוה

וראה זה פלא, אצילותו של איש המעלה באה לידי ביטוי דוקא ביחסו אל הזולת. המתייגע 'לעשות סדר' ברצונותיו לגלות מהו רצונו היותר פנימי, זוכה הוא לנהל את חייו בתוקף הדעת דקדושה, ובה במידה ממש, שמח הוא בחלקו ודי לו בעצמיותו. ולפיכך הולכת וגדלה גם ענוותנותו – לצד פשטות הילוכו עם הבריות הנעדרת כל זיק של חשיבות עצמית, רוחש לבו רגשי כבוד כנים לכל אדם באשר הוא.

על משה רבנו נאמר "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה". ודאי שאין הכוונה כי משה רבנו לא ידע אודות גודל מעלותיו הרבות! שהרי כשם שעל כל אדם מוטלת החובה להתבונן בחסרונותיו, כך עליו להיות מודע גם למעלותיו. אלא שבצניעותו הפנימית ידע משה רבנו היטב אשר כל מעלותיו אינן אלא מתנת הבורא, ובגודל ענוותנותו היה מונח אצלו בפשיטות כי אילו ניתנו מעלותיו אלה לאדם אחר, כולל השליחות שהוטלה עליו להנהיג את עם ישראל, ייתכן שהלה היה מנצלן טוב ממנו ומבצע את שליחותו באופן נעלה יותר!

סדנת המתקת המר

כלל ידוע הוא כי כל היורד מטה מטה יותר, שורשו למעלה מעלה יותר. בגשמיות ניתן לראות זאת בפשטות, כאשר נופל עצם מגובה רב למטה אל פני כדור הארץ, אזי ככל שגדול המרחק שעובר העצם בנפילתו, כך גוברת תאוצתו וממילא גם חדירתו עמוק יותר אל תוך מעמקי מצולות הים או לתוככי מעבה האדמה. כן הוא גם בנפש האדם. גדלותו ושאר רוחו של איש האמת ניכרים דוקא בפרטים הקטנים של חיי היום יום, שבהם ניכר כיצד פועלת תורתו בעולם הזה הגשמי והחומרי כבתוך סדנה.

כמעייין המתגבר

ככל שמשתחררת ישותו מכבלי הקליפות ומתרוממת לגבהי תודעה זכים יותר – בהם צלול ה'אוויר לנשימה' ומטוהר מכל תחושת איום – הולכים ומתפנים מיטב כוחותיו מן הצורך להתגונן או לייפות עצמו. ובמילא ניתנים בידו היכולת וגם הכלים לרדת לעמקי הקליפות לזככן.

לפי ערך התעלות האדם במעלות הקדושה, כך כמעייין המתגבר נובעים ומתגלים כוחותיו הנעלמים והגלויים, ומטביעים רישומם בעולם הזה הגשמי והחומרי. הטורח לפקוח עיניו לראות בעצם החיים – שליחות, נמצא הוא ראוי מפי עליון להחדיר תוכן רוחני ומשמעות ערכית אל

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שיעור חדש בת"א בימי רביעי - פרטים בעמ' 8

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

'תשעת הימים'

בראש חודש מנחם אב מתחילים 'תשעת הימים' ששיאם בט' באב. בימים אלה מחמירים חז"ל יותר בדיני האבלות של ימי 'בין המיצרים'.

הלכות ומנהגים

בתשעת הימים אין קונים בגדים ומנעלים חדשים (ואין נותנים לאומן לעשותם), אפילו אם לא ייעשה בהם שימוש עד לאחר תשעה באב. אין מכבסים בגדים (מלבד בגדי ילדים), גם אם אין מתכוונים ללבושם עד לאחר תשעה באב. מותר לכבס ע"י נוכרי בגד המיוחד לשבת. אין ללבוש בגדים מכובסים שלא לבשם עדיין (אלא לכבוד שבת קודש) [ולכן, לפני ראש חודש אב,

נוהגים ללבוש לזמן קצר את כל הבגדים המכובסים שילבשם במשך תשעת הימים].

אין לרחוץ כל הגוף לתענוג, אפילו במים קרים, אך לרפואה ולצורך מצוה (וכן המצטער

ביותר מפני החום והזיעה) – מותר. הנוהגים לטבול במקווה בכל ערב שבת, טובלים ורוחצים כדרכם במים חמים.

בימים אלה אין אוכלים בשר ואין שותים יין (מלבד בשבת ובסעודת מצוה). אין נכנסים לדירה חדשה בתשעת הימים.

אין נושאים נשים, אבל שידוכים אפשר לערוך אפילו בתשעה באב עצמו (אולם מכיון שאין לסעוד סעודת שמחה בתשעת הימים, יש להסתפק במפגש השידוכין בכיבוד קל בלבד, אפילו בשבת); אין מסתפרים; שירה

בפה מותרת, אך אין מנגנים ניגוני שמחה וריקודים; גם למוזיקה מוקלטת אין מאזינים עד לאחר תשעה באב.

'בין המיצרים' אינו זמן ראוי לנסיעות וטיולים (אך כידוע, בנוגע ליום ההילולא של האריז"ל הקדוש, עודד הרבי מליובאוויטש את הנסיעה לציונו ביום הסתלקותו בה' באב); כמו כן אין לקבוע בימים אלה טיפולים רפואיים שאינם דחופים.

לימוד לימי בין המיצרים

נוהגים ללמוד בימים אלה בדברי תורה העוסקים בעניני הגאולה ובבניין בית המקדש (כגון הפרקים בנביא יחזקאל מ' – מ"ג, במשנה מסכת מידות

ומסכת תמיד והלכות בית הבחירה לרמב"ם בספר "היד החזקה"). בשיחותיו, מדגיש הרבי כי ימים אלה מסוגלים במיוחד ללימוד בעניני הגאולה ובנין הבית, כדברי חז"ל במדרש תנחומא אודות מאמר הקב"ה ליחזקאל הנביא: "גדול קרייתה בתורה – כבניינה. לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית".

כמו כן, מעורר הרבי, יש להוסיף ולהרבות בימי 'בין המיצרים' בלימוד התורה בכלל ובמתן צדקה בפרט. וזאת

מראש חודש אב עד תשעה בו, כדי להוסיף בעניני שמחה שעל פי התורה. ומבטיחה תורתנו, תורת אמת, כי בגאולה האמיתית והשלימה יהפכו ימים אלה לימי ששון ושמחה. יהי רצון שיקויים ייעוד זה מיד ממש.

כדי לזרז ולקרב הגאולה ככתוב: "ציון במשפט (תורה) תיפדה, ושביה בצדקה". בשיחותיו הרבות העוסקות בימים אלה, מחזק הרבי את המנהג לערוך 'סיומים' (סעודות מצוה לכבוד סיום לימודה של מסכת בש"ס)

סיפור חורבנם של בתי המקדש

שני בתי המקדש, בית המקדש הראשון ובית המקדש השני חרבו שניהם באותו יום, בהבדל שנים כמובן, בתשעה בחודש מנחם אב:

הבית הראשון

בתשעה לחודש אב נחרב הן בית המקדש הראשון והן בית המקדש השני. הבית הראשון, שנבנה בידי שלמה המלך, נחרב בידי צבא נבוכדנצר מלך בבל, בשנת 3338 לבריאת העולם (לפני כ-2,439 שנה). ארבע מאות ועשר שנים עמד הבית על מכונו, ונחרב בימי צדקיהו המלך. התלמוד מגלה כי שלמה המלך צפה אפשרות של חורבן, ועל כן הקים בית גנזים מיוחד במעבה האדמה לגניזת כלי המקדש. ואמנם, תקופה מסויימת לפני החורבן נגזזו כמה מכלי המקדש העיקריים, ובהם הארון ובו שני לוחות הברית.

הבית השני

לאחר גלות בת שבעים שנה בבבל, הכריז כורש, מלך פרס, על התחלת בנין הבית השני. בעקבות הכרזתו אספו המוני יהודים גולים את מיטלטליהם ועלו לירושלים. חומות ירושלים ובתיה, וכן בית המקדש עצמו, היו חרבים. מסופר כי בעת הנחת היסודות לבניין בית המקדש החדש התערבבו קולות הבכי של הזקנים, שעוד זכרו את כבודו ותפארתו של הבית הראשון, עם תרועות השמחה של יתר העם. כעבור עשרים ושתיים שנה הוקם בית המקדש השני והוא התקיים ארבע מאות ועשרים שנה.

החורבן

לאחר מצור שנמשך על ירושלים חודשים ארוכים, הכניעו הלגיונות הרומיים את יהודי העיר, המיתו רבים מהם והעלו באש את בית המקדש. היה זה בשנת 3888 לבריאת העולם (לפני 1949 שנה), בימיו של רבי יוחנן בן זכאי. תיאורי חז"ל על רגע השריפה מעבירים צמרמורת: "כשראה כהן גדול שנשרף (בית המקדש), עלה לראש גגו של היכל ועמו כיתות – כיתות של פרחי כהונה ומפתחות ההיכל בידיהם. אמרו לפני הקב"ה: 'ריבונו של עולם! הואיל ולא זכינו להיות גזברים נאמנים לפניך – הרי מפתחות ביתך מסורים לך! וזרקום כלפי מעלה. יצאה כמין פיסת יד וקיבלתם. כשראו הכהנים והלוויים שנשרף בית המקדש, נטלו את הכינורים ואת החצוצרות... ונפלו באש ונשרפו" (פסיקתא רבתי כו,ז).

(מתוך אתר צעירי חב"ד www.chabad.org.il)

הסיפור השבועי

הכלה השנייה

ברוך בנדט החל לנדוד בין הקהילות החרבות. בכל מקום מצא את סימני ההרג וההרס שזרעו הקוזקים. יום אחד הגיע לעיר גדולה, שבה לא פגעה יד הקוזקים. העיר היתה מוצפת פליטים, רבים מהם אלמנות ויתומים, ויהודי העיר הרחמנים התגייסו לסייע להם.

במתן העזרה בלט אחד מעשירי העיר, שהחזיק בית רחב ידיים ובו אירח פליטים רבים, ובהם בחורי ישיבה. הללו נהנו מאירוח מלא, ובעיקר מהיכולת להוסיף ולהגות בתורה.

גם ברוך בנדט מצא מנוח בבית הגביר. בתחילה, בעקבות אבדן הזיכרון, לא מצא שפה משותפת עם תלמידי הישיבה, אולם אט אט החל לשחזר את נושאי הלימוד, וכמו חלקי פזל שמתחברים אט אט החל זיכרונו לשוב אליו.

ברוך בנדט נהפך לאחד מתלמידי הישיבה הבולטים בבית הגביר. הלה הבחין בכישרונותיו העילויים וחיבבו במיוחד. יום אחד צץ רעיון במוחו: ברוך בנדט עשוי להיות חתן הגון לבתו.

ואכן, ברוך בנדט והכלה המיועדת הסכימו לשידוך, וה'תנאים' נערכו בחגיגה גדולה. רב העיר ייצג את צד החתן, בהעדר בני משפחה, וכל יהודי העיר והפליטים שמחו לאחל מזל טוב למיטיבם.

רק שתי נשים שישבו בפינה נראו כמי שאינן שותפות לשמחה. פניהן היו עגומות, ומדי פעם אף מחו דמעה. אלה היו אם ובתה הצעירה. התנהגותן לכדה את תשומת הלב של האורחות האחרות, והללו שאלו אותן לפשר הענין.

"איך לא נתעצב?", אמרה המבוגרת במרירות, "הלוא החתן שלפנינו אינו אלא חתנה של בתי!", והיא הצביעה

כשהחל הפוגרום שהה ברוך בבית המדרש בלמברג, הגה בתורה והתכוון לנישואיו, בשעה טובה, עם בתו של סוחר אמיד, תושב העיר, שביקש חתן עילוי לבתו. האב התחייב לממן את כל הוצאות החתונה ואף להעניק לזוג מתנות יקרות ערך.

סמוך למועד החתונה בא ברוך ללמברג, נרגש ומלא ציפיות. אלא שאז הותקפו יהודי העיר בידי הפורעים. באותה עת הוכו קהילות רבות מכה קשה. גברים, נשים וטף נרצחו באכזריות ורכושם נשדד. גזרות ת"ח ות"ט, כפי שכונה מסע ההרג הזה, הן פרק אפל בהיסטוריה היהודית.

צהלות ההמון המוסת וצמא הדם גרמו לברוך לזנק ממקומו בבהלה ולפתוח במנוסה. לרוע מזלו הבחין בו אחד הפורעים, שהיה רכוב על סוסו, והחל לדלוק אחריו. ברוך האיץ את ריצתו ככל יכולתו, אולם עד מהרה הדביקו הפרש, והקוזק האכזר רמס את ברוך תחת פרסות סוסו פעם ועוד פעם, עד שנדמה היה לו כי הצעיר היהודי נפח את נשמתו.

זמן רב התבוסס ברוך בדמו, פצוע ומתייסר, אך יצר החיים בער בו. בשארית כוחותיו הצליח לזחול על הקרקע עד שהגיע למעיין. הוא השיב את נפשו במי המעיין, רחץ את פניו ואת פצעיו והתאווש מעט. כעת הבחין שפצעיו אינם חמורים כל כך. הוא החליט להתרחק מן העיר, עד שהגיע ליישוב יהודי סמוך.

הזמן חלף. ברוך החלים לגמרי מן הפציעות, ורק צלקת גדולה בצורת פרסה נותרה על מצחו. עם זה, הטראומה הקשה שחוה גרמה לו לאבד חלקים מזיכרונו ולשכוח אפילו את זהותו. יהודים טובים ריחמו עליו והעניקו לו נדבה וקורת גג. הוא זכה לכינוי 'בנדט בעל הפרסה'.

הוחלט להעביר את הסוגיה להכרעת רב העיר ובית דינו. הללו דנו בסוגיה החמורה, ולבסוף פסקו שהחתן אינו מחויב לכלתו הראשונה, שכן אין ביכולתה לקיים את ה'תנאים', אולם על אבי הכלה השנייה לפצות את קודמתה, כדי שזו תוכל להינשא לבחור אחר.

הגביר הסכים מיד לפסק הדין. ברוך-בנדט שמע את הדברים בכובד ראש. הכול הביטו לעברו, ממתנינים להסכמתו.

"אני מחליט", אמר ברוך-בנדט בטון שקט אך נחרץ, "לשאת לאשה את כלתי הראשונה".

קריאות הפתעה פרצו מפי הכול. "אני מבקש את סליחתך", פנה אל כלתו השנייה. זו מחלה לו בלי היסוס. "אבא", פנתה אל הגביר ההמום, "אני מבקשת להעביר את כל נדונייתי - לכלתו הראשונה של ברוך-בנדט. התסכים?".

על הנערה שהליטה את פניה הבוכיות ומיררה בבכי. שלוות החגיגה הופרה באחת. הקולות הנרגשים שבקעו מעזרת הנשים נדדו במהרה לעזרת הגברים והגיעו לאוזנו של החתן. ברוך-בנדט ביקש לשוחח עם השתיים. הוא לא זיהה אותן, שכן זיכרונו עדיין היה פגוע, אולם חקר אותן וגילה מפיהן פרטים רבים שתמכו בטענתן.

לפתע כמו התעורר זיכרונו. כן, הוא נזכר בכול. אכן זו כלתו, וחתונתם היתה אמורה להתקיים ימים מספר לאחר בואו ללמברג. אבל כעת הוא משודך לנערה אחרת, מה יעשה?

דין ודברים הלכתי פרץ באולם. הגביר טען שהכלה הקודמת ואמה אינן מסוגלות למלא את ה'תנאים' שהתחייבו להם, שכן הן חסרות כול, ולכן ה'תנאים' בטלים. מנגד טענו אחרים שאי היכולת אינו באשמתן, ולכן על ברוך בנדט לשאת את כלתו הראשונה.

(מתוך העלון השבועי שיחת השבוע)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד')

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת מסעי

מסעות בני ישראל במדבר

פרשת מסעי חותמת את ספר במדבר, החומש הרביעי מחמשת חומשי תורה.

התורה מונה בפרשתנו את ארבעים ושניים מסעותיהם וחניותיהם של בני ישראל בארבעים שנות נדודיהם במדבר. החל מיציאתם ממצרים בחמשה עשר לחודש ניסן, בהותירם את המצריים קוברים את מתייהם הבכורים, ועד לחנייתם על גדת נהר הירדן המזרחית בערבות מואב.

בתוך מניין המסעות, מזכירה התורה את מיתת אהרן בראש חודש אב בשנה הארבעים לצאתם מארץ מצרים, והוא בן 123 שנה. כמו כן מרמזת התורה אודות הכנעני המנצל את האבל ושברון הלב על מות אהרן, כדי לתקוף את בני ישראל בשעתם הקשה בנסיון להביסם בקרב.

גירוש הזרים וגילוליהם מן הארץ

ערב הכניסה לארץ מצוה הקב”ה את משה למסור לבני ישראל באזהרה חמורה כי כדי לחיות בארץ בבטחון ובשלווה, יהיה עליהם להכרית כליל את סממני העבודה הזרה של יושבי הארץ ואת אליליהם. יתירה מזו, מוסיף הוא ומזהיר, כי אם לא ישמידום כליל יהפכו הנשארם מיושבי הארץ ברבות הימים לצרי ישראל, וגילוליהם לפיתוי ולפגע רע רוחני.

פירוט גבולות הארץ המובטחת

ה’ מפרט בפני משה את גבולות הארץ, על פיהם יתנהל מסע כיבושה. בתוך גבולות אלה יתנחלו בני ישראל למעט

בני השבטים ראובן, גד וחצי שבט המנשה, אשר נחלתם, כאמור, בעבר הירדן המזרחי.

ראשי העם האחראים על חלוקת הארץ

עוד בטרם החל מסע הכיבושים, קובע ה’ מראש מי יהיו ראשי העם אשר יחלקו את הארץ לשבטי ישראל. ומפרטת התורה כי בראש העם יעמדו אלעזר הכהן ויהושע בן נון, ותחתם נשיאי השבטים המוזכרים בשמותיהם.

מגרשים וערי מגורים לשבט לוי

הלוויים, שלא כשאר השבטים, אינם נוחלים חלק בארץ. מקומות מגוריהם מפוזרים ואינם כוללים שטחי מרעה וחקלאות כיון שאין עיסוקם אלא בעבודת הקודש ובלימוד התורה. בני שבט זה מיוחדים להם ארבעים ושמונה אזורי התיישבות בישראל, ובהם שש ’ערי מקלט’ להורגים בשגגה.

שש ערי המקלט

התורה מבחינה בין רוצח בכוונה תחילה שעליו לעמוד לדין (ובאם יורשע במשפט – דינו מיתה), לבין הורג בשגגה. השוגג אינו מחויב בדין, אך כדי להינצל מנקמת קרובו של הנהרג (גואל הדם) עליו לנוס עד למשפטו אל אחת משש ערי המקלט – שלוש בעבר הירדן המזרחי, ושלוש נוספות בגדתו המערבית. כאשר נפסק בבית דין כי הרצח היה בשגגה, אזי אוסרת התורה לנקום באיש השוגג כל זמן ששווה הוא בעיר מקלט (ערי המקלט מיועדות רק להורג בשגגה), שם הוא מוגן מפני נקמת גואל הדם.

אמנם, יציאתו מעיר מקלטו לחזור לעירו בבטחה

תתאפשר רק לאחר מות הכהן הגדול. ובאם יצא מעיר

המקלט קודם מות הכהן הגדול – דמו בראשו.

בין הדברים מפרטת התורה כמה מהדינים בנושא זה:

הרוצח במזיד, והעידו שני עדים על מעשהו – דינו מוות,

ועל גואל הדם להורגו; כך הוא גם לגבי אדם שארב

לשונאו ורצחו; על העדים לוודא כי הרוצח היה מודע

היטב להתראתם; התורה אוסרת להרוג אדם על פי עדותו

של עד אחד; חובה להמית את הרוצח במזיד ואין לפוטרו

מעונשו תמורת תשלום דמי כופר לכפרתו; כמו כן על

הרוצח בשגגה להמלט לעיר מקלט וגם במקרה זה אין

להמיר זאת בכופר.

נישואי בנות צלופחד לבני שבטן בלבד

לאחר שנפסק, כמסופר בפרשת פינחס, כי בנות צלופחד

זכאיות לרשת את נחלת אביהן (שמת בלא שהותיר

בנים), נוצרת בעיה חדשה: אם תנשאנה בנות שבט אחד

לגברים משבט אחר, תעבור ירושת נחלתן לשבט אחר!?

ואכן על מנת לפתור בעיה זו מצוה משה את בנות

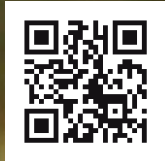
צלופחד שלא תנשאנה אלא לגברים מבני שבטן, כדי שלא

תעבור נחלתן לשבט אחר.

בסיום פרשתנו מספרת התורה אודות נישואי בנות

צלופחד, כציווי משה, לבני דודיהן מבני שבטן.

בס"ד

סוד הדוקא לאהוב את עצמך הרב יאיר כלב וגיטרה

ימי רביעי, 21:00

שורשים

שורשים, פיארברג 13 (פינת שינקין) תל אביב | 03-5603243
www.Shorashim.info www.facebook.com/ShorashimTLV

הנשיא הוא הכל

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

בחירת הקב"ה

מהות זו של הנשיא באה מצד בחירת הקב"ה בו. שכן נוסף על היותו נבחר מצד העם, שמינוהו לנציגם ולשליחם, כדי שידאג לכל צורכיהם – נשיא בישראל נתמנה גם על ידי הקב"ה.

דבר זה מקנה לנשיא מעמד מיוחד בשני היבטים:

(א) הוא אינו רק שליח ונציג של הציבור, אלא הוא בבחינת ה'ראש' שלהם, שבידו הסמכות על כל עניניהם. (ב) מכיון שהוא מונה על ידי הקב"ה לנשיא העם, הרי "הנשיא הוא הכול", ומכאן שסמכותו נוגעת לא רק לצורכי הכלל, אלא גם לצורכי הפרט והיחיד.

טובה אישית

אנו רואים זאת יפה גם בענין הנחלת הארץ. תפקידו של הנשיא הוא לא רק לנחול את הארץ בשביל שבטו, אלא הוא גם נדרש לברור "לכל אחד ואחד חלק הגון". הנשיא מכניס את עצמו לתוך עולמו של כל אחד ואחד מבני השבט ובוחר בשבילו את החלק המתאים לו ביותר, על פי תכונותיו וצרכיו.

ומכאן הוראה לדורות: כאשר נשיא בישראל מטיל על אדם תפקיד כלשהו, אין זה רק לטובת הכלל, אלא זו גם טובתו הפרטית של אותו אדם. אם נשיא הדור הורה לנו לעסוק בהפצת היהדות, צריך כל אחד ואחד מאנשי הדור לדעת, שזו גם טובתו הפרטית והאישית. נשיא הדור 'ברר' לכל אחד ואחד מאיתנו את ה'חלק הגון' והוא מתחנן: "ובחרת בחיים!" – כי זו טובתו הפרטית בגשמיות וברוחניות.

"אלה שמות האנשים אשר ינחלו לכם את הארץ"

בני ישראל כבר סיימו את מסעותיהם ונדודיהם במדבר סיני במשך ארבעים השנים, ועתה הם עומדים לקראת הכניסה לארץ ישראל. הקב"ה מצוה אותם עכשיו על הליך הנחלתה של הארץ לשבטים: "אלה שמות האנשים אשר ינחלו לכם את הארץ", וכאן מוזכרים אלעזר הכהן ויהושע בן נון, הממונים על הנחלת הארץ.

בהמשך נצטווה עם ישראל שנשיא כל שבט ינחיל את הארץ לבני שבטו. ומפרש רש"י: "כל נשיא ונשיא אפוטרופוס לשבטו, ומחלק נחלת השבט... ובורר לכל אחד ואחד חלק הגון".

ראש העם

כשמתבוננים בלשון שבה נאמרו הדברים מתברר, שהקב"ה אינו אומר לנשיאים להנחיל את הארץ לבני ישראל, אלא שהם ינחלו אותה בעבורם. כלומר, נשיא השבט הוא הנוחל את הארץ, ואין עוד צורך בשום פעולה של הנחלת הנחלה לבני השבט, שכן כאשר הנשיא נוחל את הארץ – הרי זה כאילו כל אחד ואחד מבני שבטו נחל את נחלתו.

דבר זה מבטא את מהותו של נשיא בישראל, שאינו רק בבחינת נציג של העם, אלא "הנשיא הוא הכול" – הוא ראש השבט, והיחס בינו לבין אנשי השבט הוא כמו היחס של ראש האדם לשאר איברי הגוף.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי השיחות' כרך ל"ג)

האדם נדרש להיות במדרגת 'מהלך'

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

הקודם ועולה למדרגה גבוהה לאין ערוך ממדרגתו הקודמת. לזאת רומזת התורה בפסוק "אלה מסעי" – צריך תמיד להיות בתנועה של "מסעי", עליה מדרגה אל דרגה.

העלייה שבירידה

מבואר בתורת החסידות שארבעים ושניים המסעות במדבר רומזים גם כן לשלבים השונים בגלותו של עם ישראל, בהיותו שרוי ב'מדבר העמים'. ואף שלפי זה נמצא אפוא, שה'חניות' מסמלות את שלבי הירידה והגלות, כאשר עם ישראל מתעכב בגלותו – אף על פי כן נקראות גם ה'חניות' בשם "מסעי", כי בעומק הדברים גם הן חלק מהנסיעה ומהעלייה.

התכלית והכוונה של הירידה בגלות, היא הגאולה שבאה לאחריה. זו ירידה שלצורך עלייה. דוקא על ידי הירידה באה העלייה הגדולה, וזו עלייה לדרגה גבוהה לאין ערוך מהמצב שהיה קודם הירידה, בדוגמת יתרון האור שבא מן החושך.

אין להתייאש

מכאן יכול כל יהודי לשאוב עידוד ותקווה: גם אם נכשל חלילה בחטא ועבר על רצון ה', אל לו להתייאש. עליו לפעול שיהיה "יתרון האור מן החושך", שדוקא מתוך הירידה והחטא יבוא לידי עלייה והתחזקות בעבודת ה', שבזה יתרונה של עבודת התשובה. כאשר יעשה כן יתברר בסופו של דבר, שגם הירידה היתה בפנימיותה התחלה של העלייה.

"אלה מסעי בני ישראל" (במדבר לג,א)

פרשת מסעי נפתחת במילים "אלה מסעי בני ישראל", ואז התורה מפרטת את המקומות שבהם חנו בני ישראל במשך ארבעים שנות נדודיהם במדבר. הדבר מעורר מיד תמיהה: אם הדגש הוא על המקומות שבהם חנו, מדוע נאמר "אלה מסעי בני ישראל" ולא "אלה חניות בני ישראל"?

השאלה מתחזקת עוד יותר על פי תורתו הידועה של הבעש"ט (הבעל שם טוב), שארבעים ושניים המסעות שהיו אצל בני ישראל קיימים בחיי כל אדם, מלידתו ועד כניסתו אל ארץ החיים העליונה. הבעש"ט מסביר, שכל אחד ואחד מהמקומות שבהם חנו בני ישראל מסמל מדרגה מסויימת בעבודת ה', שאליה צריך האדם להגיע. הדגש הוא אפוא על ההגעה למדרגות הללו, ולא על המסע ("מסעי") אליהן.

לא לעמוד

אלא בכך מבקשת התורה לסמן לאדם את דרך החיים הרצויה – עליו להיות כל הזמן ב'מסע', בתנועה מתמדת של עלייה והתקדמות. האדם נדרש להיות במדרגת 'מהלך' ולא בדרגת 'עומד'.

'עמידה' פירושה שעומדים באותו מקום. גם אם ישנן עליות, אלא שהן עליות יחסיות ומוגבלות במסגרת אותו מקום – עדיין אין זו בחינת 'הליכה'. 'הליכה' (אמיתית) פירושה, שהאדם עוזב לגמרי את מקומו

ועד ש"יהפכו ימים אלה (ימי הצום והתענית) לששון ולשמחה ולמועדים טובים", בגאולה האמיתית והשלימה במהרה בימינו ממש.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך כ"ג)

וכך גם לנוכח הירידה הגדולה של הגלות, אין להתייאש חלילה. עלינו לזכור, שגם ירידה זו היא חלק מ"מסעי", שהרי תכליתן וכוונתן של כל הירידות היא שיביאו לעלייה הגדולה של "והפכתי אולם לששון";

חסידות על הפרשה מסעי

הדורות מגלות לגאולה; מהמדבר שהוא סמל הגלות, ל"ירדן יריחו", רמז למשיח שעליו נאמר (ישעיה יא), "והריחו בירת ה'".

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת מסעי תשד"מ)

מסע הדורות מגלות לגאולה פרשת מסעי

פרשת מסעי נקראת לעולם בימי בין המצרים. חושך הגלות אינו אלא הכנה והקדמה לאור הגאולה, וכך המשמעות הפנימית של מסעות בני ישראל היא – מסע

The screenshot shows the homepage of the website www.tanyaor.com. At the top, there is a navigation menu with links for Home, About, News, and more. Below the menu is a large video player featuring a man with a beard and a hat, likely a religious leader, speaking. To the right of the video player is a table with columns for 'Date', 'Time', and 'Views'. Below the video player is a grid of smaller video thumbnails, each with a title and a play button icon. The website is designed with a clean, professional layout and a color scheme of white, blue, and red.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודר
www.tanyaor.com

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

שבת שלום!!!

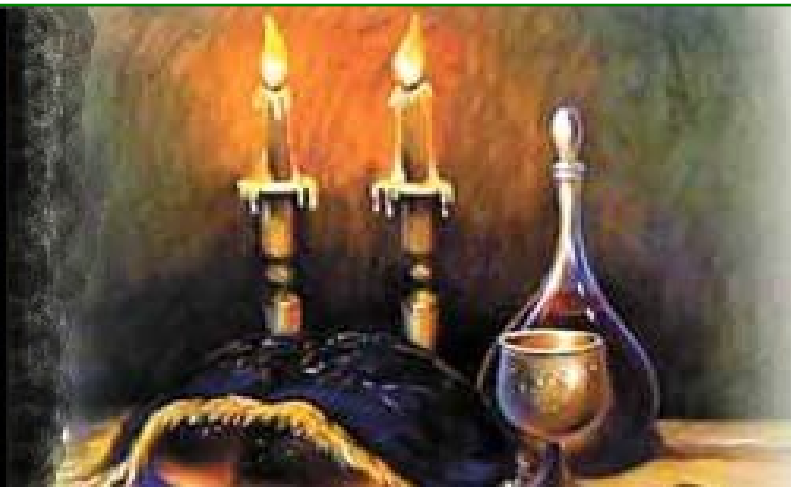
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:11	18:57	י-ם
20:13	19:12	ת"א
20:14	19:04	חיפה
20:12	19:13	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון